

„Kegyelem néktek és békesség, Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.” Ámen!

Áhítatunk kezdetén énekeljük a 493. dicséretünket:

1. Dicsérlek, Uram, téged, Hogy ez elmúlt éjjelt Életem megőrizted Hatalmas kezeddel; Setétségnek tőriből, Mely körülvett vala, Íme, engemet kivől, Ó mindennek Ura!

2. Néked adok hálákat, Én kegyes Istenem, És kérlek, mint Atyámat: Ma is tars meg engem, Hogy szolgálhassak néked Akaratod szerint: Éltemet vezéreljed, Légy velem óránkint!

Imádkozunk: Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy ezen a mai napon színed elé járulhatunk. Köszönjük, hogy van lehetőségünk a Te közösségedben lennünk, egymástól távol, mégis együtt Igéd által. Áldunk és magasztalunk szeretetedért mely nap-mint nap kiárad ránk, sokszor meg nem érdemelten. Hálásak vagyunk azért, hogy közeledsz hozzánk, s így mi közel kerülhetünk hozzád és egymáshoz.

Eléd járulhatunk életünk gondjaival, bajaival, hisz egyedül Te ismered terheinket, félelmeinket, aggodalmainkat. Megvalljuk, hogy mi ezt saját erőnkől nem tudnánk legyőzni, megoldani, ezért Hozzád fordulunk. Kérünk légy velünk ezen az alkalmon is, hogy Igéd hasson és átjárjon bennünket.

Szentleked közösségében, had lehessünk Veled, Szent Fiadért Jézusért kérünk, hallgasd meg kérésünket. **Ámen**

Textus: „Bevitték és a nagytanács elé állították őket, a főpap pedig elkezdte kihallgatni őket: „Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsátok annak nevében, s íme betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításotokkal, és ránk akarjátok háritani annak az embernek a vérét.” Péter és az apostolok így válaszoltak: „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek. A mi atyáink Istene feltámasztotta Jéyust, akit ti fára függesztve megfeszítettetek. Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fej jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izraelnek. Mi pedig tanúi vagyunk ezeknek az eseményeknek, és tanúja a Szentlélek is, akit azoknak adott a Isten, akik engedelmeskednek neki.”

Kedves testvéreim!

Talán velünk is megtörtént már az életü során, hogy valaki megkért bennünket, hogy néhány információt hallgassunk el, annak érdekében, hogy ne keletkezzen nagy baj, vagy esetleg kellemetlen helyzet körülötte. S valahogy enyhén ez hallatszik ki a főpap mondatából is, mikor azt mondja a főtanács nevében: „ Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsátok annak a nevében ránk akarjátok háritani, annak az embernek a vérét” (ApCsel.5,28)

Valami érdekes félelem bontakozik ki ebben a mondatban. A főtanács tagjai most döbrentek rá, hogy a Jézus, akit keresztre adtak, és sokak állítása szerint feltámadt, milyen helyzetet kreált Jeruzsálemben. A tanítványok, akik most előttük állnak a börtönből csodálatos módon kiszabadultak és tovább hirdették az igét. A főtanács tagjai a tilalommal, majd a bebörtönzéssel azt a helyzetet akarták eltakarni, ami a feltámadás körüli dolgokat napvilágra hozhatja. Ők a keresztre feszítéssel lezárták tekintették az egész Jézus ügyet. S erre akarták a tanítványokat is „sarkallni”. Arra, hogy ne beszéljenek feltámadásról, mennybemenetelről. Ne emeljék Jézust magasabbra, mint egy egyszerű megfeszítettet. Ez ugyanis rájuk nézve a hatalom és tekintély elvesztését eredményezheti. Azt hitték, hogy a tanítványok, azok akik teljes félelemmel voltak a Jézus elfogatása és megfeszítése pillanatában, engedelmeskedni fognak a fenyegetések és bebörtönzés miatt. A tanítványok

azonban bizonyóságot tesznek: Mi tanúi vagyunk minden olyan eseménynek, ami Jézussal történt: tanúi a halálnak, azaz annak, mikor ti fára függesztve kivégeztétek őt, de tanúi annak is, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, és annak is, hogy felvitte őt a jobbjára. Egyszóval mi tanúi voltunk, annak amit tettetek, s annak, hogy meghalt, de tanúi annak is, hogy Isten az életet választotta feltámasztásakor. Így mi nem engedelmeskedhetünk a ti parancsotoknak, hirdelve a halált, hanem Istennek kell engedelmeskednünk, hirdelve a feltámadást és az életet.

Péter és a tanítványok tehát bizonyosgtételükben azt mondják a főpapnak és a főtanácsnak, amiről már egyszer szóltak, mikor János ezt mondta: „...nem tehetjük meg, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel.4,20b). Egyszóval Péter kimondja itt, azt ami a keresztyén egyház hitvallása: amit láttam, hallottam, s amit a Szentlélek megerősített bennem, mint tanúbizonyosgtévő, azt nekem a világ ellenkezése, tiltása és bántása ellenére is hirdetem kell. Isten Krisztusban életet adott mindannyiunknak, én, mint Krisztushoz tartozó pedig nem tehetem meg, hogy erről ne beszéljek.

És kedves testvéreim, számunkra, akik oly sok módon akadályozva, eltántorítva vagyunk a mai világban keresztyén hitünk megvallásában, vagy megvallása miatt, itt egy ragyogó példa arra, amit később Pál így ír le Timóteusnak: „*hirdesd az igét, állj elő vele akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő*” (II.Tim.4,2) Péter ugyanis itt nemet mond egyfajta alkalmatlan időben a főtanácsnak és itt is Krisztust hirdeti. Ugyanis ő még itt sem mondhat nemet az életre és igent a halálra akkor, amikor az úgymond ellenségeivel szemben áll. Hiszen az Isten ígéjének még ott is szólnia kell. Erre hívta ugyanis el tanítványait és erre küldte ki őket Krisztus, s ez az aminek minden időben szólnia kell. Ez a mi küldetésünk is! Ámen

Csendesedjünk el és imádkozzunk: Köszönjük Urunk a Te megszólító Igédet, melyen keresztül ezen a mai reggelen is szóltaál hozzánk. Köszönjük, hogy példaként elénk állítottad a tanítványokat, akik nem szégyelltek és nem is féltek bizonyóságot tenni a te Fiadról, Jézusról. Akkor, sem amikor megtiltották számukra, amikor nem volt könnyű felvállalni azt, akiről nem lett volna szabad beszélni.

Sokszor mi nem merünk, félünk beszélni, megvallani Jézust, mégis, Te adsz erőt és bátorságot gyermekeidnek, mert nem lehet elhallgatni és elhallgattatni az Igazságot, melyet kijelentettél mindannyiunk számára.

Kérünk Urunk légy továbbra is velünk, légy a mi oltalmunk. Kérünk Urunk légy a megfáradtakkal, erőtlennel, betegekkel, hogy erejük ne fogyjon el, testük, lelkük erősödjön meg a te erőd és kegyelmed által. Hisszük, hogy nálad van egyedüli reménységünk. Kérünk mennyei Atyánk, hallgasd meg imánkat, Szent Fiadért, Jézus Krisztusért. **Ámen**

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen

Záró énekként énekeljük a 396. dicséretet

Ébredj, bizonyosgtévő Lélek!

A várfalakra örök álljanak,

Kik bátran szólnak harcra készek,

*Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét,
Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!*

*Ó, bárha lángod fellobogna
S ébredne föl sok nemzet fényinél
Ó, bár sok szolga, sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!*

*Küldd útra hírnökid csapatját,
És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják,
És szerteűzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb,
Hirdetve szent neved dicséretét!*

Áldás: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben, teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” Ámen.